

המשנה למנכ"ל משרד הבריאות נ' הפסיכולוגית

מדינת ישראל

בתי הדין למשמעת – משרד הבריאות בירושלים

תיק בד"מ 6/9/24

תאריך: 14/10/2025

בפני חברי הוועדה:

עו"ד לינדה שפיר – נציגת שר המשפטים

ד"ר יהונתן דבש – נציג מועצת הפסיכולוגים

גב' ולריה מטיחס – פסיכולוגית בשירות המדינה

הקובל:

המשנה למנהל הכללי משרד הבריאות

ע"י ב"כ עו"ד תומר דגני ועו"ד יונתן ברג

Tvia.mishmaat@moh.gov.il

(להלן: "הקובל")

נגד

פסיכולוגית

הנקבלת:

ע"י ב"כ עו"ד עופר דורון ועו"ד ערן קמרט

office@cbn.co.il

(להלן: "הנקבלת")

החלטה

1. בפנינו דיון בקובלנה, אשר תוקנה, לאחר הגשת תשובת ב"כ הנקבלת, לקובלנה המקורית, ובעקבות החלטה המחייבת תיקון הקובלנה מיום 12.02.2025.

הקובלנה המתוקנת מייחסת לנקבלת חריגה מנורמות מקצועיות, בכך שלא היו לה הכלים, המיומנויות והכישורים הנדרשים להדרכת המטפל בעניינה של מטופלת בגירה, בדגש על בגירה, אשר סובלת מטראומה מינית וכן, עבירה אתית של יחסים כפולים, עת ערכה את הפגישה עם המטפל המודרך שלה ועם המתלוננת המטופלת שלו יחדיו, כשלכל אחד מן הצדדים לפגישה אינטרסים שונים.

לפי הקובלנה, הנקבלת התנהגה בדרך שאינה הולמת את המקצוע, כאמור בסעיף 123(1) לחוק הפסיכולוגים, תשל"ז-1977 (להלן: החוק), וזאת בהתאם לסעיפים 2, 3, 4 ו-17(1) לכללי הפסיכולוגים, אתיקה מקצועית, תשנ"ב-1991 וכן גילתה חוסר יכולת וחוסר אחריות במקצועה, בהתאם לסעיף 33(3) לחוק.

2. העובדות המהוות בסיס לקובלנה הינן כדלקמן: הנקבלת, פסיכולוגית מורשה ובעלת מומחיות, משנת 1998 בפסיכולוגיה חינוכית משנת 2000. לנקבלת הכשרות שונות, בין היתר, משמשת כמטפלת בשיטת "AEDP", בה, לדבריה, הוכשרה גם להדריך. עם זאת, לטענת ב"כ הקובל בקובלנה, עשתה לאורך חייה המקצועיים התערבויות טיפוליות בקטינים ולא בבגירים. במועד נשוא הקובלנה הדריכה הגב' ע' במסגרת "הדרכת עמיתים" את ש', המטפל של המתלוננת, בגירה, שהינו עובד סוציאלי (להלן: המטפל).

במועד הרלבנטי, לעמדת ב"כ הקובל, המטפל היה בשלבי סיום טיפול של כשנתיים במתלוננת, שעברה פגיעות מיניות קשות בילדותה ולאחר כשנתיים של טיפול הודיע המטפל למתלוננת, כי אינו יכול לטפל בה יותר. לפגישת הכנה זו, שבין המטפל למתלוננת, הצטרפה הנקבלת בכובעה כמדריכה של המטפל.

על פי הקובלנה, הנקבלת מצוייה במצב של יחסים כפולים עם מחוייבות כפולה. מחד – למודרך שלה, ומאידך – למטופלת שעבורה גויסה.

אמנם הנקבלת צורפה לבקשת המתלוננת, אלא שהיא מחוייבת כלפי המודרך – המטפל, להפסיק הטיפול.

בפעולתה זו פעלה בניגוד לאמור בסעיף 6.2 לקוד האתיקה של הפסיכולוגים. בגין פעולתה, מצאה ועדת התלונות להביא המתלוננת בפני ועדת המשמעת.

3. להוכחת המיוחס לנקבלת בקובלנה, הוגשו תלונת המתלוננת ומענה של הנקבלת, פרוטוקול והחלטת ועדת התלונות, כן שמענו את עדותה של המתלוננת. ב"כ הקובל הודיענו, כי אין לו עוד עדים ואלו עדיו.

במסגרת פרשת ההגנה העידה הנקבלת, כן הוגשו מסמכים אשר סומנו, ס/1, ס/6 המעידים על ניסיונה והכשרתה בתחומים הרלבנטיים לקובלנה שבפנינו וכן קורות חייה.

הצדדים נתבקשו להגיש סיכומיהם בכתב, לשאלת הרשעת הנקבלת בעבירות המיוחסות לה בקובלנה, כמפורט לעיל.

4. בשלב זה, ומבלי שפנה ב"כ הקובל בבקשה להתיר עדותו של המטפל, החלטנו שלא להתירה מן הנימוקים כדלקמן, אנו מצויים בשלב הסיכומים ועדותו וקיומו לא היו הפתעה אצל ב"כ הקובל. יתר על כן, עוד ב- 26.09.2024 הודע לב"כ הקובל, על ידי ב"כ הנקבלת, כי המטפל הינו עד הגנה וב"כ הקובל נתבקש שלא ליצור קשר עימו. והנה עתה, בעת הגשת הסיכומים ומבלי לקבל הסכמת ב"כ הנקבלת ו/או לחילופין ועדת המשמעת, בחר לעשות כן. ועוד, לגופו של ענין לעדותו של המטפל אין כל משקל ורלבנטיות לאישומים המיוחסים לנקבלת, שהרי הינו עו"ס מומחה.

במשך כל שלב ההוכחות מודיע ב"כ הקובל, כי אין לו עדים נוספים (ראה: פרוטוקול מיום 09.12 עמ' 2 שורה 25; עמ' 3 שורה 1; שורות 6 ו-7, בו הוא משיב כי יש לו רק עדה אחת; שורה 9 ואילך; עמ' 4 שורה 9; וכך גם לגבי המסמכים והעדים שורות 10 – 13; ובהמשך בעמ' 16 שורה 6, מפי עו"ד דגני: **"יש לנו עדה אחת, כפי שאמרנו"**; וכך, באשר למעמדו של התובע בוועדת

התלונות וזכותו להזמין כל מי שנוגע לעניין, עמ' 18 סעיף 12 ואילך. ובהמשך מתברר, כי גם לוועדת התלונות המטפל לא הוזמן, עמ' 43 שורה 9).

וכך שזור עניינו במהלך הדיון, ואין ב"כ הקובל מבקש להזמין. יתר על כן, בישיבה מיום 14.05, עת נשאל האם יש צורך בעד נוסף? התשובה היתה שלילית (עמ' 146 שורה 4; 149 שורה 2, ולא רק). המטפל אף לא הופיע ברשימת עדי התביעה.

עוד יש לציין, כי משתוקנה הקובלנה, כאמור, והתנהגותה של הנקבלת כלפי המתלוננת אינו עוד נושא לדיון, בפנינו שאלת כשרותה של הנקבלת לטפל בבגירים, הסמכתה ושאלת היחסים הכפולים, אין בעדותו של המטפל כדי לסייע ועל כן, אף ב"כ הנקבלת ויתר על עדותו.

משהחלטנו שלא להתיר העדות, הגיש ב"כ הקובל סיכומיו.

טיעוני ב"כ הקובל

5. במבוא לסיכומיו מציין ב"כ הקובל, כי האישומים המיוחסים לנקבלת מהווים הפרות יסודיות של הסטנדרטים האתיים הנועדים להגן על מטופלים, במסגרת טיפול מקצועי ולשמר את כבוד המקצוע.

האישומים מלמדים על דפוס חריגה מסטנדרטים מקצועיים וחריגות אתיות. ב"כ הקובל מציין סמכותה החוקית של הוועדה המסמיכה אותה לאכוף סטנדרטים מקצועיים להגן על הציבור ולשמור על כבוד המקצוע.

תפקידו של הקובל, משרד הבריאות, לוודא שרק האנשים עם ההכשרה המתאימה והאישורים המתאימים יעסקו בתחום.

ב"כ הקובל מפנה לסטנדרטים של כשירות מקצועית – סעיף 2.2 של הקוד האתי של הסתדרות הפסיכולוגים בישראל (להלן: הפ"י) בדבר מומחיות והכשרה שהן תנאי לעריכת התערבויות פסיכולוגיות. וכן מפנה לקוד האתי של האגודה הבריטית (BPS) סעיף 32).

למותר לציין כבר בשלב זה, כי די בקוד האתי החל בארץ וחל על פסיכולוגים, ואין ב"כ הנקבלת כופר בקיומו, או בחובה לציית לו. ב"כ הקובל ממשיך על החובה לעסוק אך ורק בתחומים שבהם הוכיחו יכולת מקצועית, המוגדרת במסגרת הרישוי הניתן על ידי משרד הבריאות וכי רשאי הוא לעסוק בתחומי התמחות, לאחר קבלת הכרה רשמית מטעם מועצת הפסיכולוגים.

לעמדתו, התנהגות הנקבלת, שניסתה להרחיב את תחום עיסוקה באמצעות קורסים נוספים בלבד, מפרה את דרישות החוק, המחייב שילוב ידע אקדמי עם ניסיון מעשי מתמשך, בפיקוח הערכה פורמלית על ידי ועדות התמחות והכרה רשמית דרך נהלים קבועים.

6. לעמדת ב"כ הקובל, התנהגות הנקבלת מסכנת את הציבור על ידי עקיפת נורמות ודרישות הכשרה המגנות על הציבור, עקיפת אותם כללים, מעמידה בסכנה מטפלים פגיעים ופוגעת במנהל התקין של מערכת הרישוי. על בית הדין מוטלת החובה להעביר מסר ברור, כי הדין מחייב את התהליך הקבוע בחוק, והשתתפות בקורסים אינה מספיקה ונותנת את הכלים הדרושים.

כן מציין את האיסור, בסעיף 6.2 של הפ"י, בעניין היחסים הכפולים העלולים להוביל לניגוד עניינים או נאמנויות כפולות. על מדריך לשמור על ניתוק מקצועי ממטופלים של המודרך שלהם, כדי לשמור את היחסים הטיפוליים והמודרכים כאחד.

7. בעניין הדרכה מחוץ לתחום הכשירות:
ב"כ הקובל מפרט מורכבותה של הפרעת זהות דיסוציאטיבית (DID) המיוחסת למתלוננת. יצוין, כי משתוקנה הקובלנה ואין התנהגותה של המתלוננת נדונה בפנינו, וכן לא יחסה של הנקבלת אל המתלוננת, משלא קיבלנו חוות דעת רפואית בעניין המתלוננת, ואף לא שמענו עדות מומחה לעניין ההפרעה, לא נוכל להתייחס לתיאורו של ב"כ הקבל בדבר מורכבות ההפרעה (סעיפים 8 ו-9 לסיכומיו).

טיעונו של ב"כ הקובל הינה, כי בלתי מתקבל על הדעת שהנקבלת, שלא טיפלה בעבר במקרים דומים, מדריכה במקרה הזה, שהוא כל כך מסובך ומורכב, כפי שעולה מעדות הנקבלת:

"אני לא טיפלתי ישירות במקרה עם DID. כן הדרכתי על מקרה עם DID".

(פרוטוקול מיום 15.05.2025 עמ' 79 שורה 14).".

8. חוסר הכישורים של הנקבלת:

הנקבלת, שהוכשרה כפסיכולוגית חינוכית, נטלה על עצמה אחריות להיות מדריכה במסגרת טיפול באישה עם הפרעת DID חמורה, ללא הכשרה מוכחת בהפרעות DID.

הנקבלת הגישה שלושה סוגים של תעודות הסמכה:

אחת מהן – טיפול בילדים child – parent psychotherapy ;

השנייה – הסמכה של דרגה 1-2 ;

והשלישית – הכשרה שקיבלה בתחום AEDP כמטפלת ומדריכה, על אף שלטענתה, מדריכה בפסיכותרפיה דינמית חווייתית מואצת (AEDP), ולטענתו של ב"כ הקובל אין זו הכשרה מספקת למורכבויות ולהפרעות פתולוגיות מורכבות כמו DID.

נציין, כי לא הוגשה לנו כל חוות דעת מקצועית בעניין זה.

ועדת התלונות הגיעה למסקנה, כי הנקבלת אינה כשירה להדריך במקרה זה, עקב חוסר מיומנות וידע מספק בעניין (סיכום ועדת התלונות מסומן כ- ס-1).

9. לעמדת ב"כ הקובל, חוסר ההכשרה והניסיון של הנקבלת, באים לידי ביטוי גם בחוסר ההבנה שלה לתופעות שהציגה המתלוננת בעקבות המפגש. המתלוננת יצאה מאותה פגישה לאחר התערבות הנקבלת, כשהיא פגיעה וכנראה שוב עם טראומה עמוקה. והראיה, לעמדת ב"כ הקובל, עדותה בפני הוועדה.

10. ב"כ הקובל מלין על כך, כי הנקבלת ממשיכה לטעון שהתערבותה היתה ראוייה ובהתאם לכללי המקצוע וכי היו לה הכלים והניסיון הנדרשים להתמודד עם פתולוגיה כל כך חמורה. עובדה זו, כשלעצמה, מעידה על חוסר יכולת מסוכן להכיר במגבלות כשירותה.

בעניין זה מפנה ב"כ הקובל לעדותה של הנקבלת בעמ' 142 לפרוטוקול מיום 14.05, שם היא מציינת, כי אינה רואה בעיה מקצועית וכן הייתה החלטתה מקצועית נכונה, לקיים המפגש, לאור מטרתו לעזור למתלוננת לקבל המזור הכי טוב.

לעמדת ב"כ הקובל, הנקבלת אינה מבינה מדוע אתית המפגש אסור כן מדוע מפגש עם מתלוננת ב-DID הוא פצצה מתקתקת. יצויין שוב, כי לא קיבלנו כלל מסמך רפואי המעיד על מצבה הרפואי של המתלוננת.

עוד מוסיף ב"כ הקובל על חוויית הנטישה וניצול של המתלוננת ועל היותם גירויים פסיכולוגיים בעייתיים לאשה הסובלת מ-DID. שוב, מבלי ששמענו תמיכה מקצועית לאמירה זו.

לעמדת ב"כ הקובל, חוסר ההבנה והמודעות של הנקבלת לגבי מהותה הפתולוגית של מצבה של המתלוננת והפסול האתי בהתנהגותה, גם בעת זו, בעת הדיון, מהוות, לעמדתו, הוכחה שהיא חסרה את ההכשרה והניסיון הנדרשים לטיפול במקרים פתולוגיים מורכבים, כמו הפרעת DID. אי הבנתה את כללי האתיקה ותגובת המתלוננת, מעידים על כי לא מבינה את אופייה ומורכבותה של הפתולוגיה.

לעמדתו, אינה מבינה חומרת מעשיה, עקב חוסר הידע. ומסכם, כי אינה יודעת מה שהיא לא יודעת.

11. בעניין הפרת גבולות מקצועיים וחציית הגבולות, מפנה ב"כ הקובל לעדות המתלוננת (פרוטוקול מיום 14.05 עמ' 139 שורה 7), שעניינם הנזק "הוודאי" למטופלת, ממצב טיפול של המטפל המצוי בניגוד מוחלט לכללים האתיים של

מטופל ומטפל, בעוד שלא ראתה הנזק באותו מפגש של היחסים המקבילים והנאמנות הכפולה של ישיבה ביחד עם המתלוננת והמטפל שלה (פרוטוקול מיום 14.05 עמ' 137 שורה 10).

לעמדת ב"כ הקובל, הנקבלת השתתפה במפגש כשהמתלוננת עדיין בטיפול של המטפל. אולי היה לקראת סיומו, אבל עדיין במהלכו, וזו הפרה קלאסית של יחסי כפילות. המפגש יצר ניגוד עניינים מובנה בין תפקידיה.

התנהגותה הישירה מפרה עקרונות יסוד של עבודת הדרכה מקצועית, בכך שמהווה פגיעה באובייקטיביות. במגע הישיר עם מטופלת, יש פגיעה בלתי הפיכה בחוסר המשוא פנים הנדרש מהנקבלת כמדריכה וכן גרמה לבלבול תפקידים. ודווקא במקרים של DID, בהירות התפקידים חיונית ליציבות הטיפול. מעורבותה של הנקבלת ערער, ככל הנראה, את הסכם הטיפול.

ונעיר גם כאן, אין ולא הוצג כל בסיס מקצועי לדברי ב"כ הקובל.

12. ב"כ הקובל תמה הכיצד ניתן לקבוע באם הסתיים טיפול של המטפל, כדברי הנקבלת, או טרם, והמטרה היתה לשכנעה לעשת כן מבלי לשמוע את המטפל. האמנם?

ונעיר כפי שכתבנו, על ב"כ הקובל לבחון עצמו בשאלה זו ולא להפנותה לוועדה בשלב הסיכומים, כאשר אף לא ביקש מוועדת התלונות להשלים ולשמוע עדותו ואף לא ציין שמו כעד תביעה. וכפי שפורט לעיל, לא פנה לוועדה בטרם הודיע כי אלו עדיו לבקש לזמנו, אף כעד מטעם הוועדה.

13. הואיל ועל פי עדות הנקבלת, מדובר במהלך יוצא דופן וחריג מהותו במסגרת פרטית, להבדיל מהמסגרת הציבורית (פרוטוקול עמ' 144 שורה 2), וטוען ב"כ הקובל כי נטל הראייה עובר לכתפי הנקבלת, להוכיח שבנסיבות העניין המהלך היה נכון ומוצדק מקצועית.

גם כאן נעיר כי לא מצאנו תימוכין לאמירתו זו של ב"כ הקובל בהליך מעין פלילי/משמעתי בו אנו מצויים של העברת נטל הראייה לכתפי הנאשם/הנקבל.

14. ניתוח הגנות וגורמים מחמירים :
 ההכשרות אותן עברה הנקבלת, כפי שפורטו לעיל, אינן מהוות הגנה בשל שאינן כוללות הכשרה ספציפית ל- DID. הנקבלת הרגישה, לעמדת ב"כ הקובל, בהכשרות לטפל בעניין, אך, לעמדתו, חסרה את ההכשרה. הכשרתה אינה כוללת את ההכשרה שעובר פסיכולוג קליני.
15. האלמנטים המגבירים את חומרת התנהגותה הבלתי הולמת של הנקבלת הם, חוסר ניסיונה בטיפול במקרה של DID (פרוטוקול מיום 14.05.2025 עמ' 79 שורה 14), וזאת בשעה שהיתה מודעת לטראומות של המתלוננת על ההיסטוריה שלה.
- הנקבלת החזיקה כמדריכה בכוח מוגבר כלפי המתלוננת, וזאת בהתחשב בהתעללות המינית שעברה על ידי דמות סמכותית. חוסר יכולתה של הנקבלת להכיר בטעויותיה, חושף כישלון מדאיג כאשת מקצוע ומעיד על חוסר הבנה לחומרת מעשיה.
- חוסר היכולת, כאמור, מהווה סיכון מתמשך.
16. להתנהגותה של הנקבלת, החושפת כישלונות אתיים המאיימים על מטופלות פגיעות ביותר, שדווקא הן מחייבות שמירה על סטנדרטים גבוהים ביותר של טיפול, טשטוש הגבולות מערער את מסגרת ההדרכה, פוגעת בכבוד המקצוע ושוחקות את האמינות של המקצוע.
17. בהתנהגותה, התנהגה התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הפסיכולוג וכן גילתה חוסר יכולת, חוסר אחריות או רשלנות חמורה במילוי תפקידה כפסיכולוג וכן הפרה הוראה מהוראות חוק זכויות החולה, התשנ"ו-1996, כאמור בסעיף 35(1)(3)(6) לחוק הפסיכולוגים, התשל"ז-1977.
18. לעניין ההתנהגות שאינה הולמת, מפנה ב"כ הקובל לפסק דינו של בית המשפט העליון, ע"א 580/86 דר' עמירם פישמן נ' שר הבריאות, מא(2) 614 בעמ' 615. ואמנם, פסק הדין מתייחס לרופאים, אך חל גם על פסיכולוגים, שעה שאותה הגדרת עבירה מופיעה בחוק הפסיכולוגים.

ולגבי הרשלנות החמורה – מפנה ב"כ הקובל לעניינו של דר' פנסטרבוש, ע"א דר' אלכסנדר פנסטרבוש נ' שר הבריאות, פ"ד מו(1) 32.

לסיכום :

הציפייה של החברה ואנשי המקצוע היא, שרופא יקפיד ולא יסטה מכללי המקצוע. הכלל החל על רופאים, חל גם לגבי פסיכולוגים והתנהגותה של הנקבלת מהווה סטייה משמעותית מהתנהגות כמצופה מפסיכולוג העובד במקצוע.

לאור האמור והואיל ומדובר בהפרות אתיות וחוקיות מתמשכות, ללא נטילת אחריות ובלא גילוי חרטה, מבקש ב"כ הקובל להרשיע את הנקבלת בשתי עבירות המשמעת, לפי סעיף 8א ו- ב' לקובלנה.

טעונים מטעם הנקבלת

19. בפתח סיכומיו מצביע ב"כ הנקבלת על חריגת טיעונו של ב"כ הקובל מגדרי כתב הקובלנה.

הקובלנה, לאחר תיקונה, עוסקת בשני נושאים בלבד :

(א) האם הנקבלת חרגה מנורמות מקצועיות, בכך שלא היו לה הכלים, המיומנויות והכישורים הנדרשים להדרכת המטפל בעניינה של מטופלת בגירה, אשר סובלת מטראומה מינית.

(ב) האם התקיימה -

"עבירה אחת של יחסים כפולים, עת ערכה את הפגישה עם מטפל - המודרך שלה ועם המתלוננת – המטופלת שלו, יחדיו, כשלכל אחד מהצדדים לפגישה אינטרסים שונים".

בהחלטת הוועדה מיום 12.02.2025 נמחקה מכתב הקובלנה התייחסות לתוכן הפגישה, בגינה הוגשה תלונת המתלוננת (עמ' 18 שורות 9 – 12 מראשית העמוד ; עמ' 21 שורות 5 – 9 להחלטה מיום 12.02.2025).

ועוד, סעיף 8א לכתב הקובלנה המתוקן, מייחס לנקבלת חוסר מיומנות או יכולת הנובעים אך ורק מהטענה כביכול, כי לנקבלת אין את הכישורים המספיקים לטפל במתלוננת, בשל היותה בגירה, הסובלת מטראומה מינית (ראה הערת שולים 2 ו-3 בטיעוני ב"כ הנקבלת).

20. ב"כ הקובל, לטענת ב"כ הנקבלת, בחר להתעלם מגדרי הקובלנה, כפי שנקבעה בהחלטה הנ"ל ובחר להביא תיאורים מקצועיים, החסרים בסיס ראיתי, אודות האבחנה ממנה סובלת המתלוננת, DID, לרבות ההכשרה הנדרשת לטיפול בהפרעה זו. וזאת בשעה שהרשומה הרפואית, אופי הבעיות מהן סבלה ומהותם, הטיפול אותו עברה (לא בידי הנקבלת), כלל לא הוצגו בפני הוועדה, ואף לא היוו חלק מהראיות שנגבו בידי ועדת התלונות.

כך, שלטיעוני ב"כ הקובל אין כל בסיס ראיתי. ואכן נקבע על ידי הוועדה, כי מצבה הפסיכולוגי של המתלוננת אינו נושא הדיון, למעט היותה בגירה, הסובלת מטראומה מינית, ואלו הוגדרו בקובלנה המתוקנת.

הקדמות משפטיות

21. טיב ההליך המשמעתי - נטל ומידת ההוכחה הנדרשים בדיון המשמעתי :
הלכה ידועה היא, כי הליכים משמעתיים בכלל ואלו בפני משרד הבריאות בפרט, הינם "מעין שיפוטיים" ו"מעין פליליים", ועל כן הדיון על הדיון בהם צריך להיעשות בהשראת הדיון הפלילי ולאורו, זאת נוכח ההשלכות הכבדות שיש לענישה המשמעטית על הנקבל (למשל, בע"א 3786/90 פרי ברוך נ' שר הבריאות, פ"ד מו(1) 661).

והדעה השולטת בפסיקה היא, כי רמת ההוכחה הנדרשת בדיון המשמעתי הינה זו הנוהגת במשפט הפלילי, קרי – הוכחה מעבר לכל ספק סביר. ראה פסק דינו

של השופט שמגר, בעש"מ 3725/91 בכרך נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(5) 401
בעמ' 407 – 408 (1991):

**"לטעמי, אין ליצור מסגרת נורמטיבית שלישית, הקובעת
מידת הוכחה ספציפית לדין המשמעתי ... די בשתי רמות
ההוכחה הקיימות אצלנו, והם שכנוע מעבר לספק סביר – מחד
גיסא, ומאזן ההסתברות – מאידך גיסא.**

**דיני נפשות נחשבים, בצדק, לחמורים יותר בתוצאותיהם
ונדרשת מידה גבוהה יותר של הוכחה מאשר מאזן ההסתברות
בלבד.**

**הדין המשמעתי מצטרף, מבחינה זו, להליך הפלילי, כי זו
משמעותו לאשורה".**

בדומה גם עש"מ 6737/02 מדינת ישראל נ' זקן, פ"ד נו(2) 312, 332 (2003);
עש"מ 85/01 יופה נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 411, 424 (2002); עש"מ 7858/03
יופה נ' מדינת ישראל (ל"פ 10.02.2004) המאוחרים.

ועוד מוסיף ב"כ הנקבלת, גם אם בעבר נשמעו דעות אחרות לגבי נטל ההוכחה
המוטל על שכמו של הקובל, הרי ברור כי הינו גבוה מנטל ההוכחה לפי מאזן
ההסתברויות בהליך האזרחי (עש"מ 3/88 אזוט נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(1)
867, 875 (1989).

ועוד בפסק הדין של השופטת פרוקצ'יה בבג"צ 1299/05 פלוני נ' היועץ
המשפטי לממשלה ואח' (23.01.2007) פסקה 16, מציינת את שתי הגישות,
אך מעדיפה את הגישה המחמירה.

כן מזכיר ב"כ הנקבלת את פסק דינו של השופט גונטובניק בבית המשפט
המחוזי בתל אביב, בעב"י 38081-12-22 דר' רוזנטל נ' שר הבריאות ואח'
(פורסם בנבו 20.02.2024 פסקה 47), שם הוא מתייחס לנטל ההוכחה הנדרש

במשפט המשמעותי ביחס לזה הפלילי, אך מדובר בפסק דין מחוזי, עליו לא הוגש ערעור לבית המשפט העליון.

האם הוכח כתב הקובלנה על יסודותיו העובדתיים והמשפטיים?

22. טענתו של הקובל, כי הנקבלת אינה עוסקת ואין לה יכולת וכישורים בטיפולים בבגירים אלא בקטינים בלבד, נסתרה בשלל הראיות שהגישה הנקבלת, ובהן אישור שניתן מצד רשויות המדינה עצמן – משרד הרווחה, כמפורט בהמשך.

לנקבלת הכשרה וניסיון משמעותיים ביותר בטיפול בטרומה מינית במבוגרים, כעולה מעדותה, וסותר לחלוטין את טענת ב"כ הקובל. עדותה של הנקבלת לא נסתרה בדרך כלשהי. מזה כ- 15 שנים מטפלת בקליניקה הפרטית רק במבוגרים. עיקר הפעילות שלה הינה במבוגרים (ראה עדות הנקבלת בפרוטוקול מיום 14.05.2025 עמ' 4 שורות 9 – 13).

כשהתבקשה להתייחס לטענה, כי עיקר הטיפולים שעשתה לאורך חייה המקצועיים היו התערבויות טיפוליות בקטינים ולא במבוגרים, עולה מתוך עדותה בעמ' 27 שורות 8 – 15 לפרוטוקול:

"הטענה הזו היא לא נכונה מ- א' עד ת', היא לא מחוברת למציאות בשום צורה. אני עוסקת בטיפול במבוגרים, יש לי המון הכשרה בטיפול במבוגרים, המון ניסיון, הכשרה בליווי של מקרים, בהחזקה של מקרים וגם בקבוצות וגם באינדיבידואלים וגם בהוראה בתחום הזה, ואפילו בכתובה בתחום הזה. זה אין לזה שום קשר למציאות".

עדותה, כאמור, לא נסתרה והינה בעלת ניסיון רב בטיפול בטרומות מיניות במבוגרים בפרט (עמ' 4 שורה 20; עמ' 5 שורות 1 – 5 באותו פרוטוקול).

ובאשר לכשרות:

במהלך עבודתה המקצועית הנקבלת עברה הכשרות והשתלמויות מקצועיות רבות ומגוונות בטרומה מינית במבוגרים, זאת בנוסף לתהליך למידה (הסמכה כמטפלת ומדריכה בשיטת AEDP) (פסיכותרפיה דינמית חווייתית מואצת).

על ניסיונה המקצועי הרב בתור מטפלת במקרים של טראומה מינית מורכבת, ראה עדותה בעמ' 12 שורות 16 – 17 לפרוטוקול).

ובאשר להכשרות, אלו מפורטות בקורות חייה - ס' 2, תעודות בדבר הכשרות – ס' 3 במכון הישראלי לטיפול ממוקד רגשות – ס' 4, הכשרות והסמכות כמדריכה ומטפלת בשיטת AEDP – ס' 5, הכשרות במכון חרוב.

עוד הרחיבה בעדותה וסיפרה על ניסיונה הרב בהדרכת עמיתים, במקרים של פגיעות מיניות בבגירים והבהירה, כי בעבודתה נתקלה לא פעם גם במטופלים שסובלים מהפרעת זהות, DID וכן כי טיפלה במרפאתה במטופלים שעוברים אותה הפרעה ברמות שונות.

עוד הוסיפה, כי כאשר מגיע מטופל עם DID משמעותי, בדרך כלל הטיפול יבוצע בליווי פסיכיאטרית בעלת ניסיון בתחום עימה עובדת, לצורך התאמת טיפול תרופתי. וכך נעשה בהדרכת הנקבלת על ידי המטפל בעניינה של המתלוננת. (עדותה בעמ' 24 שורה 8; עמ' 25 שורה 20).

ועוד מפנה ב"כ הנקבלת ל- ס' 6, המכיל רשימה של 29 מטופלים מוסמכים מדיסיפלינות שונות, המודרכים בהדרכת עמיתים על ידי הנקבלת בנוגע לעבודתם של מטופלים בגירים המתמודדים עם טראומות.

יש לייחס חשיבות רבה לעבודתה של הנקבלת במסגרת המועצה האזורית – ס' 1, שכן משמעותה לטענה הנטענת מצד המדינה (משרד הבריאות) נגד מטפלת שמשרד אחר של המדינה (משרד הרווחה) הכיר בה כבעלת כישורים ויכולת בטיפול בפגיעות מיניות במבוגרים. במסגרת עבודתה זו, הדריכה בקשר למטופלים בגירים, אשר רבים מהם סובלים מ-DID, לרבות מטופלות בנות 25 – 26 נפגעות כתות.

וכך ממשיכה ומעידה הנקבלת, בעמ' 14 שורה 4; עמ' 16 שורה 3; עמ' 14 שורה 19 – עמ' 15 שורה 17 לאותו פרוטוקול, על ניסיונה הרב בתחום הרלבנטי. עוד הוסיפה הנקבלת, כי עובדת גם מול אגף השיקום במשרד הביטחון ומטפלת במבוגרים שעברו פוסט טראומה במהלך השירות והוסיפה אודות שני מקרים בהם מטפלת, לאחר שעברו טראומות מיניות (עמ' 23 שורה 5 – עמ' 24 שורה 3).

23. הסמכתה של הנקבלת כמטפלת ומדריכה בשיטת AEDP עולה מעדותה. השיטה הינה שיטת טיפול מבוססת מחקר מוכר ומקובלת על ידי ארגון הפסיכולוגים האמריקאי (APA), בין היתר, לטיפול בטרומה בכלל וספציפית בטרומה מורכבת במבוגרים.

הנקבלת כיהנה המלאה לפסיכותרפיה", בתפקידים שונים כמפורט ב- ס/2, קורות חיי הנקבלת.

ובנוסף, כאחת החלוצות בטיפול בשיטת AEDP בישראל, העבירה קורסים והכשרות לשיטה זו במסגרות מקצועיות ואקדמיות שונות, כמפורט בעדותה בעמ' 9 שורות 10 – 19 באותו פרוטוקול.

24. המסקנה מהאמור לעיל, כי לנקבלת ניסיון מקצועי עשיר ומגוון בטיפול והדרכה בבגירים בכלל ובמיוחד בבגירים אשר עברו טראומות מיניות. ולפיכך, אין כל בסיס לנטען בסעיף 2 לכתב הקובלנה, שכביכול "עיקר הטיפולים אותם עשתה לאורך חייה המקצועיים, היו התערבויות טיפוליות בקטינים ולא בבגירים".

הנטען אינו נכון עובדתית.

לאור האמור לעיל, על האישום בסעיף 8א לכתב הקובלנה המתוקן – להידחות. שכן, כאמור, אינו נכון עובדתית.

הפגישה, נשוא הקובלנה, התייעצות בנוכחות כל גורמי הטיפול והמתלוננת, לבקשתה, במטרה לשקול כיצד לבצע את סיום הטיפול באופן נכון מבחינת המטופלת והמתלוננת.

25. נטען כלפי הנקבלת, בסעיף 6 לכתב הקובלנה, שהנקבלת נמצאת במצב של יחסים כפולים עם מחוייבות כפולה, בשל העובדה ש-

"המטפלת הסכימה להכניס גורם נוסף על מנת שיעזור לה מול המטפל, אלא שאותו גורם שהוכנס, הגב' ע' (הנקבלת) מחוייבת גם כלפי המודרך שלה, המעוניין להפסיק את הטיפול".

וכמפורט בסיפא סעיף 8ב לקובלנה :

"כשלכל אחד מהצדדים לפגישה אינטרסים שונים".

לטענת ב"כ הנקבלת, המסד עליו נסמכת הטענה פגום, שכן העובדות המהוות בסיס לטענה זו שונות.

26. לגיטימיות המפגש מהבחינה האתית וקיומם של אותם יחסים כפולים, היו אמורים להיות ידועים לנקבלת קודם לזימונה לקיום הישיבה. אלא, שהפגישה, כפי שהוצגה לנקבלת על ידי המטפל וכפי שהיה ידוע קודם קביעתה, התקיימה לאחר שהתקבלה החלטה סופית ומוסמכת בדבר סיום הטיפול, והמטפל סבר כי המטופלת השלימה עם עובדה זו.

ועל כן מטרתה היתה אחת, חשיבה משותפת של גורמי הטיפול (המטפל פסיכולוג נוסף מטעם המטופלת ביחד עם הנקבלת) בנוכחות המטפלת, כיצד ומתי לסיים הטיפול ולכן תעבור להמשך טיפול, על מנת שישמרו הישגי הטיפול במטופלת.

מטרת הפגישה מעוגנת באופן זהה גם בכתב הקובלנה, קרי – גיבוש אופן ומשך סיום הטיפול, להבדיל מעצם סיומו שלא היה במחלוקת. ראה סעיף 5 לכתב

הקובלנה. מדובר בפגישת הכנה לפרידה ולא להכרעה אם תתבצע פרידה או לא.

המטופלת / מתלוננת בעדותה אישרה אכן, כי זו היתה מטרת הפגישה – הגדרת אופן סיום הטיפול, להבדיל מעצם סיום הטיפול (פרוטוקול מיום 24.03.2025 עמ' 23 שורות 3 – 7; עמ' 95 שורות 6 – 11). וכך גם עולה מעדותה של הנקבלת, המעידה כי הכוונה היא שמיטב המוחות ישבו יחד עימה, עם המטפלת, ולבחון דרכי פעולה (עדותה של הנקבלת ביום 14.05.2025. פרוטוקול עמ' 61 שורה 17; עמ' 62 שורה 2).

וכך, בתשובתה לחבר הוועדה דר' דבש, העידה הנקבלת כי קיום פגישה בנוכחות מספר גורמים ביחד עם המטפל הינו פורמט מוכר המתקיים בין היתר במוסדות ציבור, כגון בית החולים גהה ובהמשך, כשנתבקשה לפרט, תיארה את הקוורום היושב בקונסיליום, לעיתים המדריך עם המטפל, המטופל ובני משפחתו וכיו"ב (פרוטוקול עמ' 147 שורות 1 – 12 ובהמשך, שורות 14 – 20).

באשר לנושאים הנדונים בפגישות אלו, לאן לקחת הטיפול, באיזה פורמט ובאילו תנאים וכו', ועוד הוסיפה, כי זה מקובל גם בתחנות לבריאות הנפש. בחקירתה הנגדית העידה הנקבלת, מה היו השיקולים המקצועיים והאתיים אשר הביאו אותם להסכים לקיום הפגישה (פרוטוקול עמ' 145 שורות 2 – 11; ועמ' 45 שורות 5 – 19).

מתשובתה עולה, כי אין זה המבנה האידיאלי אך המניע היה מקצועי ומטרתו לסייע למטופלת לקבל את המזור הטוב ביותר ולהמשיך את ההתקדמות בטיפול, לאור העובדה כי הטיפול עזר לה מאד. עוד הבהירה בתשובתה, כי הבינה היטב את מטרת הפגישה המתקיימת לאחר ההחלטה הסופית לסיום הטיפול ולחשיבה על התהליך המיטבי, קרי – איזו חפיפה תיעשה, שהוא הליך מורכב, איך מביאים לכך שהדברים הטובים שקרו עם המטפל יוכלו להמשיך ולהתקיים בטיפול החדש.

עוד ציינה הנקבלת בעדותה, כי כאשר במהלך הטיפול ביקשה המתלוננת / המטופלת להיפגש עימה, סירבה והבהירה, כי לא ניתן לעשות כן, וזאת בשונה מבקשתה, לאחר שהוסכם על סיום הטיפול, כאשר ביקשה להתייעץ כיצד יתבצע ההליך בפועל. עדותה של הנקבלת (פרוטוקול עמ' 60 שורות 2 – 18; עמ' 61 שורה 10).

יתר על כן, בטרם ניתנה הסכמתה, ביקשה מהמטפל לבדוק הדברים וקיבלה תשובה בזאת הלשון:

“אני ממש רוצה את העזרה איך לסיים את זה נכון ואיך להמשיך הלאה”.

משהשתכנעה הנקבלת כי זו מטרת הפגישה, נתנה הסכמתה. עוד עולה מעדותה, כי בהתאם למטרת הפגישה, כפי שסוכמה עמה מראש, האינטרס היחיד של כל משתתפי הפגישה (הנקבלת, המטפל, המטופל פסיכולוג נוסף), היה אך ורק לחשוב איך לסייע למתלוננת / למטופלת.

בעדותה אף התייחסה לנסיבות המיוחדות בגינן הסכימה לקיום הפגישה, לאחר שהוחלט והוסכם על סיום הטיפול והמטופלת הסכימה לכך, שכן בנסיבות אלו היתה זהות אינטרסים מלאה של כלל המשתתפים. וכך בעמ' 65 לפרוטוקול שורה 11; עמ' 66 שורה 4:

“הסיבה שלא הסכמתי לפגישה 3 חודשים קודם, היתה שהבנתי שבעצם מנוהל ביניהם מאבק, והיא רוצה אותי בתור מגשרת. זה לא מתאים. יש להם אינטרסים סותרים.

בזמן שהפגישה הזאת התבקשה, היה מבוסס שלגמרי זה לא המצב, ומטרת הפגישה היא שלכולנו יש את אותו אינטרס. למטופלת יש אינטרס לסיים את הטיפול הזה הכי טוב, למטפל יש אינטרס לסיים את הטיפול הזה הכי טוב ולעזור לה לעבור לטיפול אחר, וכך ל...ולי. ואנחנו יושבים חבורה של אנשים עם ניסיון והיכרות, ושוב רואים איך לעשות את זה. לא היה לנו

עיני שום ניגוד אינטרסים בשום צורה, נהפוך הוא, היה שיתוף, איזשהו ניסיון לעגן משאבים כדי לקבל את ההחלטה הכי נכונה".

ומשנשאלה הנקבלת לגבי פורמט הישיבה, כי עושים זאת מדי פעם, לא מעט במערכת הציבורית, אך לא בקליניקות הפרטיות. ולגבי המפגש הספציפי בקליניקה הפרטית, אכן היו לה שאלות, אך קיימה דיון והכנה לפגישה והשתכנעה כי זה הדבר הנכון לעשותו (עמ' 62 שורות 11 – 19 לפרוטוקול).

ב"כ הנקבלת חוזר ומדגיש, כי כעולה מעדות הנקבלת, במקרה שבפנינו לא התקיימה שאלה אתית של נאמנויות כפולות בשאלת המשך הטיפול, בשל התנגות מסוימת של המטופלת, היתה מבחינתו מניעה אתית להמשיך ולטפל בה שהרי זו דוגמא מובהקת לקונפליקט אינטרסים היוצר "כפילות תפקידים בגין הסיטואציה שנוצרה, מצבים כאלה עלולים לפגוע באובייקטיביות של המטפל והתהליך הטיפולי.

ומכאן למסקנת ב"כ הנקבלת, כי משהוכח שלא היו כל אינטרסים שונים בקיום הפגישה, כמפורט לעיל, מן הדין לזכות את הנקבלת מהאישום המפורט בסעיף 8 לכתב הקובלנה המתוקן.

27. לנקבלת עומדת הגנה מן הצדק, בגינה מן הדין לדחות את הקובלנה נגדה.

טענה זו נטענת למען הזהירות בלבד, שכן מן הדין לזכות את הנקבלת מכל האישומים, כמפורט לעיל.

דוקטרינת "ההגנה מן הצדק" נקלטה בפסיקת בתי המשפט. ראה דברי כב' השופט פוגלמן בע"פ 70095/08 **מדינת ישראל נ' אור** (ל"פ 7909), המתארים את קליטתה ותחומי התפרסותה.

סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 נותן ביטוי סטטוטורי להגנה זו. טענה זו אף הוחלה במישרין על הדין המשמעתי, בפסיקה של בית המשפט העליון על ע"פ 2531/01 **חרמון נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל-אביב – יפו**, פ"ד נח(4) 55 (2004).

עו"ד אשר הורשע ברצח, זוכה מטעמי שיהוי בלתי סביר בהגשת הקובלנה המשמעתית, ובבית דין זה הוחלה הדוקטרינה ובוטלה קובלנה בעניינה של דר' אשרוב, מיום 06.04.2011.

לעמדת ב"כ הנקבלת, דוקטרינה זו ישימה גם בענייננו מן הנימוקים הבאים :

(א) הנקבלת אושרה על ידי משרד העבודה והרווחה כמדריכה לטיפול בטרומה מינית בבגירים, במחלקה לשירותים חברתיים במועצה מקומית וכן, כמטפלת בבגירים מטעם אגף השיקום במשרד הביטחון.

אין המדינה רשאית לדבר "בשני קולות" סותרים והפוכים ביחס לסוגייה עובדתית ובוודאי כשזו בלב כתב הקובלנה.

(ב) בטיעוניה נסמכת המדינה על מצג עובדתי באשר לכישוריה המקצועיים וכשירותה. עיון במסמכים שהוגשו לוועדה ס/1 כבר בשנת 2019 הוכרה ואושרה כמדריכה, כי לטרומה מינית בבגירים במחלקה לשירותים חברתיים משנת 2019. הנקבלת בתפקידה מדריכה של מנהלת המרכז לפגיעות מיניות בבגירים, תפקיד אותו היא מבצעת על פי אישור משרד הרווחה החל מ- 2019 (1/10).

(ג) בנוסף, היא נותנת שירותיה לאגף השיקום במשרד הביטחון, אשר מפנה לטיפול מבוגרים לטיפול בפוסט טראומה. ראה עדותה בעמ' 23 שורות 5 – 18 לפרוטוקול).

ומכאן למסקנה, כי הטענה שלנקבלת אין את הכישורים להדריך או לטפל בבגירים הסובלים מטרומות מיניות אלא רק בילדים, עומדת בניגוד גמור לעמדת המדינה ואינה מקובלת על המדינה. ועל כן, זו סתירה מהותית שלא ניתן ליישבה, ודי בזה בלבד לדחות את האישום בסעיף 8א לכתב הקובלנה המתוקן.

בית המשפט הכיר בכך, כי גם שיהוי בהגשת כתב אישום מהווה עילה להחלת ההגנה מן הצדק, כאשר יש בהימשכות הליכי החקירה והשיהוי בהעמדה לדין כדי לפגוע בהגנתו של נאשם או כאשר יש כחלוף הזמן סתירה מהותית לחובת הצדק וההגנה המתחייבת מניהול הליך פלילי תקין (ראה עניין **חרמון** לעיל).

ב"כ הנקבלת מציין, כי חוק שירות המדינה (המשמעת), תשכ"ג-1963 (להלן: חוק שירות המדינה) מסדיר אכיפה וקובע תקופת התיישנות בת שניים וההוראה משמשת לעיתים אינדיקציה עבור בתי הדין המשמעתיים בהפעלת סמכויותיהם, שעה שלא קיימת הוראה ברורה בדין הספציפי.

אין להסיק מכך, כי אם אין הוראה בדין הספציפי, הרשות (בענייננו משרד הבריאות) רשאי לנקוט בהליכים משמעתיים בתקופת זמן בלתי מוגבלת.

תקופת ההתיישנות נועדה לבטא את סלידתו של המחוקק מהתנהלות הרשות, שעה שהיא נגועה בשיהוי בלתי מוצדק.

בענייננו – הקובלנה הוגשה בקשר עם פגישה שהתקיימה ב- 14.01.2021, התרחשות שאירעה לפני 4 וחצי שנים ואף יותר.

משרד הבריאות היה מודע לאירועים בזמן אמת, באמצעות ועדת התלונות על פסיכולוגים, אולם לא עשה דבר במשך תקופה ארוכה. התלונה הופנתה לנקבלת ב- 13.06.2022, נענתה על ידה כבר ב- 28.07.2022. שיחת הבהרה קויימה רק כשנה לאחר מכן, ב- 18.07.2023. ההחלטה ניתנה ב- 22.02.2024 והקובלנה הוגשה כשנה לאחר שיחת ההבהרה, ב- 18.09.2024.

השיהוי רובץ כולו על כתפי הקובל, עליו להיות מושתק מכל וכל ביחס לכל טענה בדבר חומרת המיוחס.

בנסיבות אלו, גם בשל השיהוי והתמשכות ההליכים, מן הדין לזכות את הנקבלת.

לסיכום פרק זה:

נמצא פגם בהגשת אישום בגין מעשה שאושר כמצג רשמי ודיבור בשני קולות. מצד הרשות ושיהוי בבירור הקובלנה – עוצמת כל אחת מהעילות בנפרד ובוודאי משקלם הסגולי המצטבר, רבה ומכריעה.

בשלב השני נדרש איזון בין האינטרסים, אין ספק כי באישומה של הנקבלת, חרף הפגמים, יש משום פגיעה חמורה בתחושת הצדק וההגינות, ויש בה כדי לגרום עוול ועיוות דין לנקבלת.

לאורם של אלו, הסעד הראוי והמתחייב, לעמדת ב"כ הנקבלת, הינו זיכוייה של הנקבלת בדיון המשמעתי או ביטולו של האישום המשמעתי, כל פתרון אחר לא יהא בו כדי להלום את מידתם ועיצומם של הפגמים.

התייחסות ב"כ הנקבלת לסיכומי ב"כ הקובל:

29. כללי:

הנקבלת מתנגדת לכל טענות הקובל שהועלו לראשונה בסיכומיו ושאינם נתמכים בראייה.

ב"כ הקובל בחר שלא להביא עד רלבנטי להוכחת העובדות הנטענות בכתב הקובלנה. העדה היחידה שהביא – המתלוננת, אינה יכולה לשפוך אור כלשהו על הנושאים המקצועיים והאתיים המיוחסים לה בקובלנה.

וכך מעיד הוא עצמו בסיכומיו, עדות מקצועית בנוגע להפרעת זהות דיסוציאטיבית, ומיותר לציין, כי זו שאלה שבמומחיות, ולו רצה היה עליו להביא עד מומחה ולא לומר דבריו בסיכומיו, משל הוא מעיד לגביהם.

כן מעלה התייחסויות בעלות בסיס עובדתי, כביכול, שאינם נתמכים בראייה כלשהי בעניין הפרה קלאסית של איסור יחסי כפילות, לדוגמא בסעיפים 8, 12 (סיפא), 13, 14, 15, 17, 18, 21 ו- 22.

הנקבלת מתנגדת לכל התייחסות מקצועית, טענה וסברה שהועלו על ידי ב"כ הקובל בסיכומיו, ללא כל בסיס ראיתי, ועל כן מבקשת למחוק סעיפים אלו מסיכומיו, או, לחילופין, להתעלם מהם ולא ליתן להם כל משקל בהחלטתה.

30. התייחסות ל"סטנדרטים של כשירות מקצועית":

בעולה מן המסמכים ומעדות הנקבלת כמפורט לעיל, הנקבלת בעלת ניסיון רב והכשרות רבות, לרבות בתחומים של טראומה מינית, בעלת ידע מקצועי וניסיון רב שנים בטיפול והדרכת בגירים – לרבות במסגרת טיפול בשירות הציבורי.

ב"כ הקובל לא הציג מקור נורמטיבי לטענתו, בדבר הדרישה מפסיכולוג ומחה. הפנה לסעיף 2.2 לקוד האתי של הסתדרות הפסיכולוגים בישראל (להלן: הקוד האתי), אשר אינו תומך בטענת ב"כ הקובל.

טענותיו בסעיף 5 לסיכומים שהוגשו, ככל שאינן מתייחסות לקיומה של מומחיות כלשהי בפסיכולוגיה (אלא בתחום מסויים, כנטען על ידו), כתנאי לביצוע התערבות טיפולית, אינן מציגות באופן נכון את הדין החל כיום מבחינה משפטית, וגם אינן מתיישבות עם מצד הדברים הנהוג כיום בישראל.

החוק המסדיר את עיסוק הפסיכולוגים הינו, כידוע, חוק הפסיכולוגים, תשל"ז-1977 (לעיל ולהלן: חוק הפסיכולוגים), וסעיף 9 בו מסדיר ייחוד הפעולות המבוצעות על ידי פסיכולוגים.

סעיף 9(ב) לחוק קובע, שלא יעניק פסיכולוג טיפול פסיכותרפויטי, אלא אם הוא פסיכולוג מומחה, ואין החוק מגביל את סוג המומחיות הנדרשת.

ומכאן, שכוונת המחוקק היתה שלא להגביל מתן טיפול פסיכותרפויטי לפסיכולוגים בעלי מומחיות קלינית בלבד, כפי שהיה נהוג עד שנת 2010, אלא להרחיב את היריעה ולהתיר לכל פסיכולוג בעל רישיון מומחה בפסיכולוגיה, מתן טיפול פסיכותרפויטי כמובן שסעיף 9(ב) לחוק הפסיכולוגים אינו גורע מדרישות הקוד האתי מיומנות מקצועית כתנאי לביצוע התערבות טיפולית על ידי פסיכולוג. וכן מדרישות חוזר מנכ"ל 14/11 כי הנו בעל ההכשרה והמיומנות בתחום בקוד האתי סעיף 2.2, בניגוד לטענת ב"כ הקובל, לא נקבעו תנאים או פרוצדורות לרכישת המיומנות המקצועית הנדרשת.

ועל כן, לפי המצב החוקי כיום, פסיכולוגית מומחית כגון הנקבלת, אשר הרחיבה ידיעותיה וניסיונה המקצועי באמצעות הכשרות והשתלמויות וצברה שנים רבות של טיפול והדרכת עמיתים, רשאית לבצע התערבויות טיפוליות בהתאם לידיעותיה וניסיונה ואין היא נדרשת, כדברי ב"כ הקובל, "**להערכה פורמלית על ידי ועדות התמחות והכרה רשמית דרך נהלים קבועים**" – דרישתו זו מאמתת את נוסחו הקודם של החוק, אשר תוקן, כאמור, ב- 2010.

אופן הצגת הנקבלת, בסעיף 6 לסיכומי, חוטא לאמת.

31. התייחסות לטענת ב"כ הקובל, בנוגע ל"**סטנדרטים של גבולות ויחסים כפולים**":

לטענת ב"כ הנקבלת, הצגת הדברים על ידי ב"כ הקובל, אינה מדויקת, בלשון המעטה. קביעתו, כי על פי הקוד האתי קיים איסור קטגורי ומוחלט על קיומם של יחסים כפולים, בגינו חובה על מדריכים לשמור על ניתוק מקצועי ממטופלים של המודרך בכל הנסיבות, אינה עולה בקנה אחד עם הקבוע בסעיף 6.2 לקוד האתי.

בניגוד להצגת הדברים על ידי ב"כ הקובל, סעיף 6.2 לקוד האתי מתריע בפני הפסיכולוג להיות ער לאפשרות קיומן של נאמנויות כפולות, שלעיתים טבועות בעבודתו של הפסיכולוג, בבחינת אזהרה להפעלת שיקול דעת. וזאת, על מנת למנוע קיומה של נאמנות כפולה, העלולה ליצור מחויבויות סותרות שתשפיע לרעה על שיקול דעתו המקצועי של הפסיכולוג.

רק במקרים של סתירה מהותית בין הנאמנויות, קובע סעיף 6.2, שעל הפסיכולוג להפסיק את מתן ההתערבות הטיפולית ולבחון הצעה להתערבות טיפולים. ראה לשון סעיף 6.2 לקוד האתי.

ולענייננו, כפי שנכתב לעיל, לא התקיימה כל סתירה, וודאי לא מהותית, בין האינטרס של המטפל לזה של המטופלת, ועל כן, לאחר שהנקבלת בדקה שוב עם המטפל את מטרת הפגישה ושקלה את הנאמנויות השונות, הגיעה למסקנה שבנסיבות העניין, בשים לב לכך שמטרות כל המשתתפים הינן זהות – להגיע לסיום מיטבי של הטיפול מבחינת המטופלת – ניתן היה לקיים את הפגישה.

32. אי דיוקים בהפניית ב"כ הקובל במסגרת סיכומיו :

בסעיף 9 לסיכומיו, מתייחס ב"כ הקובל להעדרה של **"הכשרה מיוחדת בניהול פיצול תודעה ומניעת טראומטיזציה חוזרת"** למרות שקיומה או נפוצותה לא נטענה על ידי ב"כ הקובל ולב"כ הנקבלת לא ידוע כי קיימת הכשרה מאין זו.

ב"כ הקובל, מעבר לשאלותיו בחקירת הנקבלת, בחר להתעלם בסיכומיו משובת הנקבלת בעניין קיומה של הכשרה ייעודית לטיפול ב-DID, אשר לא קיימת ולהכשרות אותן כן עברה.

בסעיף 10 לסיכומיו, מעלה מצג מטעה, שבו ציטוט במנותק מהבהרותיה של הנקבלת, מציג באופן שונה משמעותו והפנייה בסיכומיו אינה מתאימה למראה המקום בפרוטוקול.

כן מטעה בסיכומיו, באשר לתשובת הנקבלת בעניין טיפולה, להבדיל מהדרכת מקרה של DID (ראה עמ' 80 שורות 12 – 19 ; ועמ' 81 שורות 1 – 2). הצגת הדברים המטעה של ב"כ הקובל מקוממת, שעה שבעמ' 82 שורות 4 – 15 לפרוטוקול, משיבה הנקבלת לשאלות ב"כ הקובל ומבהירה מפורשות, שיש לה ניסיון בטיפול במטופלים עם DID, אבל לא בעוצמה הספציפית של המתלוננת.

עוד מצביע ב"כ הנקבלת על התייחסות חסרת בסיס שגוייה ומקוממת של ב"כ הקובל, בסעיף 14 לסיכומיו, לתוכן הפגישה שנמחקה מכתב הקובלנה וזאת בעניין מצבה של המתלוננת / המטופלת עת יצאה מהישיבה וכן מטעה לגבי מספר המשתתפים בה, על אף שאין בכך השלכה על הנטען בקובלנה, אך, כאמור, התנהלותה ותכניה נמחקו מהקובלנה.

על כן, מתבקשת הוועדה למחוק את סעיף 14, המתייחס (באופן שגוי) לתוכן הפגישה מסיכומי ב"כ הקובל.

ועוד, גם בסעיף 18 לסיכומיו מציג ב"כ הקובל טענה שאינה מדוייקת, לפיה נקבע על ידי ועדת התלונות, שהתנהגותה של הנקבלת היתה בלתי מקצועית ובלתי הולמת.

יובהר, ועדת התלונות בהחלטתה ת/2 הבהירה, כי לוועדה לא היו את הראיות כדי לבחון את היחס שקיבלה כמלינה ואת הפרשנות של המתלוננת ליחס שניתן לה במהלך הפגישה.

ניסיונו של ב"כ הקובל לייצר הקבלה, גזירה שווה מבחינה אתית – בין המשך טיפול לאחר העברת בנה של המטופלת לכיתה של בתו של המטפל, לבין הסכמת הנקבלת לפגישת "סיעור מוחות" בעלת מטרה ספציפית ומוגדרת – בנוכחות המטופלת, הינה מופרכת מיסודה.

התייחסות לטענת ב"כ הקובל בסעיף 26 לסיכוייו, לכך ש"לא שמענו את עדות העו"ס בעניין".

ראשית, נטל הוכחת עובדות כתב הקובלנה הינו על כתפי ב"כ הקובל, ומלכתחילה לא כלל את המטפל ברשימת עדיו שלשיתו, אינה דרושה להוכחת עובדות הקובלנה.

מעל הצורך יוזכר, טרם תיקון כתב הקובלנה, כלל כתב הקובלנה התייחסות עובדתית לפגישה, וב"כ הנקבלת סבר שיש מקום לעדותו של המטפל בהקשר לתוכן הפגישה. לכן הובהר לב"כ הקובל, כי מדובר בעד הגנה פוטנציאלי.

לאחר תיקון כתב הקובלנה והסרת ההתייחסות לפגישה, לא נותר צורך בהבאתו לעדות, שכן אינה רלבנטית עוד לאישומים שנותרו. הוא אינו מומחה לאתיקה מקצועית בתחום הפסיכולוגיה (כאמור, הינו עו"ס קליני), וגם עדותו אינה רלבנטית בנוגע להכשרות וההסמכות שעברה הנקבלת.

הנקבלת דוחה מכל וכל את טענת ב"כ הקובל להיפוך נטל הראייה או השכנוע. מדובר בהליך משמעותי – מעין פלילי – במסגרתו הנטל מוטל על כתפי המאשימה.

מכל האמור לעיל, טוען ב"כ הנקבלת, כי הקובל לא עמד בנטל ההוכחה המוטל עליו, ומנגד הוכח שאין כל ממש בטענות המיוחסות לו, ועל כן מתבקשת הוועדה להורות על דחיית הקובלנה באופן מלא ומפורש.

דיון והחלטה

1. הקובלנה המתוקנת, נשוא החלטתנו, עוסקת בשתי הפרות, לכאורה, בלבד: האחת – האם הנקבלת חרגה מנורמות מקצועיות, בכך שלא היו לה הכלים, המיומנויות והכישורים הנדרשים להדרכת המטפל בעניינה של מטופלת בגירה – המתלוננת שבפנינו, הסובלת מטראומה מינית.

והשנייה – האם הנקבלת עברה עבירה אתית של יחסים כפולים עת ערכה את הפגישה עם המטפל – המודרך שלה ועם המתלוננת – המטופלת שלו, יחדיו. כשלכל אחד מהצדדים אינטרסים שונים.

2. **העובדות הצריכות לענייננו:**

המתלוננת יזמה פגישה באמצעות המטפל שלה, עימו, עם הנקבלת וידיד פסיכולוג יחד עימה, כשמטרת הפגישה, על דעת הנוגעים בדבר, היתה בחירת אופן הפסקת הטיפול על ידי המטפל שלה, מועדו, בחירת המטפל העתידי ואופן הטיפול בה, על מנת ליצור רצף טיפולי לטיפול, אשר, לפי עדותה – צלח. המפגש התקיים בביתה של הנקבלת. תוכנו של המפגש אינו חלק מן הקובלנה, ולקורות במהלכו אין כל השלכה על השאלות הנדונות.

3. ב"כ הקובל מייחס לנקבלת חוסר יכולת וכישורים בטיפול במבוגרים. לטענתו, ניסיונה הינו בטיפול בקטינים, וזאת בטראומות על רקע מיני.

הננו דוחים מכל וכל טענת ב"כ הקובל. אמירתו הינה חסרת בסיס עובדתי. ולא רק כך, אלא בסיכומיו ובמהלך הדיון כלל לא מצא מקום להתייחס לעדותה של הנקבלת והתעודות אותן הגישה ואשר מבססות את ניסיונה הרב. מעדותה, כפי שנשמעה ב- 14.05.2025 עולה, באופן וודאי, כי יש לה ניסיון רב בטיפול ובטיפול רק במבוגרים, כפי שמעידה כי הקליניקה שלה היום, קרי – בעת מתן העדות

”מזה כ- 15 שנה היא בעצם בעיקרה הרב רק במבוגרים. הקליניקה הפרטית שלי היא רק מבוגרים. הדרכם עמיתים שאנו עושה, הן ברובם מבוגרים...”

לצורך קביעתנו בדבר ניסיונה הרב, נצטט עוד פסקה אחת מתוך עדותה (פרוטוקול מיום 14.05.2025 עמ' 27 שורות 9 – 15):

”הטענה הזו היא לא נכונה מ- א' – ת'. היא לא מחוברת למציאות בשום צורה. אני עוסקת בטיפול במבוגרים. יש לי המון הכשרה בטיפול במבוגרים, המון ניסיון, הכשרה, בליווי של מקרים, בהחזקה של מקרים וגם בקבוצות, גם באינדיווידואלים וגם בהוראה בתחום הזה, ואפילו בכתיבה בתחום הזה. אז אין לזה קשר למציאות...”

מעדותה עולה עוד, כי הפעילות בהדרכת עמיתים אינטנסיבית עוסקת רק במבוגרים וספציפית במבוגרים שעברו טראומות בכלל – והינה בעלת ניסיון רב בטיפול בטרומות מיניות במבוגרים בפרט.

עוד כאן המקום לציין, כי במהלך עבודתה עברה הנקבלת הכשרות והשתלמויות רבות ומגוונות בטרומה מינית במבוגרים, וזאת בנוסף לתהליך למידה והסמכה כמטפלת ומדריכה בשיטת AEDP (פסיכותרפיה דינמית חווייתית מואצת).

4. קביעתנו בדבר ניסיונה הרב מתבסס על עדותה, כאמור, וכל התעודות המאשרות את הכשרתה בתחום (ס/3 – ס/5) ותומכות בעדותה, שכאמור לא נסתרה ולא נפל בה פגם כלשהו.

יתר על כן, השתכנענו מעדותה, כי לה ניסיון רב בהדרכת מקרים של פגיעות מיניות בבגירים. עוד העידה, כי מדי פעם נתקלת במטופלים הסובלים מהפרעות זהות דיסוציאטיבית (DID), ברמות שונות, וככל שרואה צורך עושה כן בליווי פסיכיאטרית בעלת ניסיון בתחום, בעיקר לצורך התאמת טיפול תרופתי.

5. עוד, הננו דוחים מכל וכל את האמור בסעיף 6 לסיכומי ב"כ הקובל, בדבר **"השתתפות בכמה הקורסים אינה מספיקה ולא נותנת לפסיכולוג את הכלים להתמודד עם מצבים מורכבים, כשהוא מכוון זאת לעבר הנקבלת"**. ומוסיף, כי מסכנת היא את הציבור.

הנקבלת עובדת במסגרת המועצה האזורית XXXX, כפי שעולה מ- ס/1, ובמסגרת עבודתה מדריכה בקשר למטופלים בגירים, אשר רבים מהם סובלים מהפרעות זהות דיסוציאטיבית (DID). והרי העסקתה על ידי משרד הרווחה – משרד ממשלתי, יש בה כדי להעיד כאלף עדים על הכרתה כבעלת כישורים ויכולת בטיפול בפגיעות מיניות במבוגרים, ותמוה כיצד משרד ממשלתי אחר (הקובל) מנהל נגדה הליכים משמעותיים בטענה כי אינה כשירה לעשות כן.

ואם לא די בכך, הרי זוכה להכרות בכישוריה והכשרתה גם על ידי אגף השיקום במשרד הביטחון, שם מטפלת במבוגרים שעברו פוסט טראומה במהלך השירות.

6. לסיכום נוכל לקבוע, כי לנקבלת ניסיון מקצועי רב שנים בטיפולים בבגירים, כי לה ההכשרות המתאימות וכי מוכרת היא על ידי רשויות המדינה (משרד הרווחה ואגף השיקום במשרד הביטחון) כבעלת הכישורים לטיפול בנושאים נשוא קובלנה זו.

לאור האמור, הננו דוחים את האישום המיוחס לנקבלת בסעיף 2א לקובלנה ומזכים אותה מן העבירות המיוחסות לה בגין סעיף זה.

7. לו ביקש הקובל להוכיח שאין בידה של הנקבלת להדריך בתחומים בהם הדריכה, היה עליו להביא עד מטעם משרד הבריאות, המעיד כי הגורמים המעסיקים אתה מפרים את הוראות החוק בעניין מיומנותה וכישוריה להדריך ו/או לחילופין, לבצע התערבות טיפולית בבגיר, ובכלל זה להדריך במקרה הנדון ובכלל. אולם, משלא נעשה כן וכפי שצינו, שני משרדי ממשלה מעסיקים את הנקבלת בתחום, מובן כי ב"כ הקובל לא הרים את נטל הראייה, המאפשר לנו, מעל לכל ספק סביר ואף לא מעבר לספק סביר, להרשיעה באישום זה.

מעבר לנדרש, אכן הנקבלת חוסה תחת הגנה מן הצדק וראויה גם מנימוק זה להיות מזוכה, שכן לא יעלה על הדעת כי משרדי ממשלה יעסיקו אותה בתחום, והמשרד, הממונה על הכשרתה, מברר את התלונות ומעמידה לדין, וזאת מבלי, לפחות לברר עמדת המשרדים המעסיקים אותה, מכוח מה, אם אינה כשרה לעשות כן מעסיקים אותה.

באשר לתחולת הגנה מן הצדק על ההליך שבפנינו, ראה עניין פסק הדין בעל"ע 2531/01 חרמון נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל-אביב – יפו (פ"ד כח(4) 55 (2004)).

סעיף 2ב לקובלנה מייחס לנקבלת קיום פגישה תוך כדי הפרת הכלל האתי של יחסים כפולים:

8. בטרם נתייחס לעצם הפגישה נאמר, כי ראוי היה כי ב"כ הקובל יתייחס בסיכומיו לסעיף 6.2 לקוד האתי במלואו. אמנם הכותרת הינה נאמנויות כפולות וקיימים מצבים בהם אכן נוצרות מחויבויות אחרות העלולות להשפיע לרעה על שיקול הדעת המקצועי.

אולם, ראוי היה להתייחס להמשך, ולנתח את התנהגות הנקבלת ביחס לאפשרויות המנויות בסעיף. למרבית הצער, דבר זה לא נעשה בידי ב"כ הקובל.

מתוך הקוד האתי 6.2 :

"... במצבים של נאמנות כפולה, יבהירו הפסיכולוגים לעצמם, ללקוחות, למייצגים רחוקים ולמערכות המעורבות את המחויבויות הצפויות ואת הדרכים להתמודדות עם מצבי ניגוד האינטרסים האפשריים. במקרים של סתירה מהותית בין הנאמנויות, יפסיקו הפסיכולוגים את מתן ההתערבות הפסיכולוגית ויבחנו הצעה להתערבות חלופית)".

על כן, מוטל עלינו להחליט, האם הנקבלת נקטה בצעדים הנדרשים בטרם הסכימה לפגישה, והכל בהתאם להוראות סעיף 6.2 לקוד האתי.

על פי סעיף 8ב לכתב הקובלנה המתוקן, מציין ב"כ הקובל לגבי הפגישה, כי **"כשלכל אחד מהצדדים אינטרסים שונים"**. כשהקובל טוען כי מטרת הפגישה היתה, כביכול, להסתייע בנקבלת על מנת שתעזור לשכנע את המטפל (המעוניין להפסיק את הטיפול) להמשיך את הטיפול.

אולם, לעמדה זו אין בסיס עובדתי.

9. הפגישה זומנה, כפי שהוצג לנקבלת, על ידי המטפל, לאחר שהתקבלה החלטה סופית ומסכמת בדבר סיום הטיפול, והמטפל סבר, וכך נמסר לנקבלת, כי המתלוננת הסכימה לסיים הטיפול ואין עוד על כך מחלוקת בין הצדדים, וזו נועדה לשם חשיבה משותפת של גורמי הטיפול (המטפל, פסיכולוג נוסף והנקבלת בנוכחות המטפלת), כיצד לסיים הטיפול מבחינת משך הזמן ואל מי להפנותה.

כך גם על פי הקובלנה,, מדובר בפגישת הכנה לפרידה ולא בפגישה שנועדה להכריע, אם אכן תתבצע הפרידה אם לאו.

ועל כן, החלטתנו תסתמך על המצב העובדתי, כי זו התקיימה לאחר שהתקבלה החלטה סופית ומסכמת בדבר סיום הטיפול ולאחר שהובהר שבעניין זה אין עוד מחלוקת בין הצדדים. יתר כל כן, המתלוננת אישרה מפורשות בעדותה בפנינו, כי הפגישה נועדה להגדיר את אופן סיום הטיפול, להבדיל מעצם סיומו –

“לא למצוא מטפל אחר, רק אלא שהמעבר יהיה מקצועי. זה לא העניין של הלמצוא (המטפל) עשה את המעבר הזה כמו שצריך ולא כמו שהוא רצה, לכבות את השלטר (פרוטוקול מיום 24.03.2025 עמ' 23 שורות 3 – 7).”

ובהמשך :

“בשלב מסויים קיבלה את זה שהוא מפסיק את הטיפול, נכון? כן. כך אמרת לי בערך, זה לא קבילה, זה הסכמה, הסכמה לעשות את זה” (עמ' 95 שורות 6 – 11).

וגם בעדות הנקבלת בפרוטוקול מיום 14.05.2025 בעמ' 60 שורה 2 ובעמ' 61 שורה 10, מעידה המתלוננת :

“אני ממש רוצה את העזרה באיך לסיים את זה נכון ואיך להמשיך הלאה. זו היתה מטרת הפגישה שנקבעה, ואז אני הסכמתי”.

10. לאור האמור לעיל, תיבחן שאלת השתתפותה של הנקבלת בפגישה על בסיס העובדה, כי עניינה היה קביעה לאופן הטיפול בפרידה מועדה וכו' ולא עצם הפרידה. ועל כן, עלינו לבחון האם הנקבלת עמדה בדרישות סעיף 6.2 לקוד האתי כדלקמן :

במצבים של נאמנות כפולה, יבהירו הפסיכולוגים לעצמם, ללקוחות, למייצגים החוקיים ולמערכות המעורבות, את המחויבויות הצפויות ואת

הדרכים להתמודדות עם מצבי ניגוד האינטרסים האפשריים, קרי – האם הנקבלת הבהירה לעצמה שהדבר נדרש גם ללקוחותיה, את המחויבויות הצפויות ואת הדרכים להתמודד עם ניגוד האינטרסים האפשרי.

לעניין זה אין לנו אלא לפנות לדברי הנקבלת, אשר הבהירה באופן שאינו משתמע לשתי פנים, כי האינטרס היחיד של כל משתתפי הפגישה (הנקבלת, המטפל, המתלוננת ופסיכולוג נוסף) היה אך ורק לחשוב איך לסייע למתלוננת (ראה פרוטוקול מיום 14.05.2025 עמ' 65 שורות 4 – 6).

ובהמשך הנקבלת התייחסה בעדותה לנסיבות המיוחדות בגינן הסכימה לקיים הפגישה החריגה (פרוטוקול מיום 14.05.2025 עמ' 65 שורה 11, עמ' 66 שורה 4, עמ' 62 שורות 11 – 19).

הנקבלת הבהירה באופן חד משמעי, כי הסכימה לפגישה רק משהיתה משוכנעת, כי לכל המשתתפים, כמפורט לעיל, יש אותו אינטרס לסיים את הטיפול הזה הכי טוב. ומדובר בחבורה של אנשים עם ניסיון והיכרות, שיהיה בהם לסייע לקבלת החלטה נכונה. לא רק שלא היה ניגוד עניינים לעמדתה, אלא **"שיתוף, ניסיון לעגן משאבים כדי לקבל החלטה הכי נכונה"**.

כמו כן, העובדה שהמטופלת הסכימה ואף ביקשה את נוכחות המדריכה מצביע על שהמטופלת הייתה שותפה פעילה בתהליך ההחלטה והבינה את מטרת הפגישה.

בעוד שהמטפל המודרך נמצא בסכנה ברורה של כפילות תפקידים, ועל כך גם הרקע לסיום הטיפול, תפקידה של המדריכה הוא להגן על המטופלת, לפקח על התהליך הטיפולי ולהבטיח שהמטפל פועל על פי כללי האתיקה בסיטואציה מורכבת. עצם הצטרפותה במטרה לסייע לסיים את הקשר באופן מקצועי ונכון מבחינה אתית, יכולה להיחשב כהתערבות נכונה שתפקידה לשמור על טובת המטופלת ולמנוע נזק.

11. מטרת הפגישה הובהרה באופן שלא נותר ספק בליבנו, הנקבלת העידה לגבי עניין ניגוד העניינים האפשרי / הנאמנות הכפולה, ולא היה שוני אינטרסים בין המתלוננת לבין מי מהנוכחים, לרבות הנקבלת.

הננו נותנים אמון מלא בגירסתה, על כן הננו מקבלים את החלטתה כהחלטה אשר אין בה להפר את הוראות סעיף 6.2 לקוד האתי. ונוסיף, כפי שהעידה בפנינו, כי פגישות מסוג זה מתקיימות במוסדות ציבוריים (בתי חולים, תחנות לבריאות הנפש), אך פחות במסגרת פרטית – וגם עדותה בעניין זה לא נסתרה ומקובלת עלינו במלואה.

12. איננו נזקקים לטענת השיהוי לעניין החלטתנו. ראוי לחזור ולציין, כי בהתמשכות ההליכים יש כדי לפגוע פגיעה בנלווים / נקבלים, לגרום לעוול ואף, ככל שתקופת השיהוי ארוכה יותר, גם לעיוות דין.

13. הננו דוחים מכל וכל את התייחסותו של ב"כ הקובל בנוגע לסטנדרטים של "כשירות מקצועית". הקובל אינו סומך טענתו על דבר חקיקה התומך בעמדתו, אלא מפנה לסעיף 2.2 לקוד האתי, אשר אינו תומך בעמדתו, דרישתו לקיומה של מומחיות בתחום מסויים בפסיכולוגיה, כתנאי לביצוע התערבות טיפולית, אינה מתיישבת עם הדין (סעיף 9(ב) לחוק הפסיכולוגים) הקובע ש"לא יעניק פסיכולוג טיפול פסיכותרפויטי אלא אם הוא פסיכולוג מומחה". הנקבלת עונה להגדרה זו ועומדת בדרישות החוק, כן נחה דעתנו כי הנקבלת הנה בעלת ההכשרה והמיומנות הנדרשים למתן טיפול במקרה שבפנינו, כנדרש בוחר מנכ"ל 14/11 מיום 22/05/2011.

אם כוונתו של ב"כ הקובל לניסוחו של הסעיף, טרם תיקונו ב- 2010, הרי מיותר לציין, כי יש לבחון את המצב הנוהג היום. וכאמור, טעונו לא נתמך במקור נורמטיבי כלשהו.

ובאשר להפנייתו לסעיף 2.2 לקוד האתי, הרי שלא נקבעו בקוד האתי תנאים או פרוצדורות לרכישת המיומנות המקצועית הנדרשת. כל שנאמר שם, הוא:

"מומחיות מיומנות והכשרה של פסיכולוגים, הן תנאי הכרחי לעריכת התערבויות פסיכולוגיות".

הנקבלת, שהינה פסיכולוגית חינוכית מומחית והרחיבה ידיעותיה כמפורט בהחלטתנו, עומדת בתנאים אלו ואין כל דופי בפעילותה.

14. למותר לציין, כי טיעונו של קובל, לפיה קבעה וועדת התלונות שהתנהגותה של הנקבלת היתה בלתי מקצועית ובלתי הולמת, אין לה על מה לסמוך.

ועדת התלונות, בהחלטתה (ת/2) קבעה, כי לא היו לה את הראיות כדי לבחון ביחס שקיבלה המלינה בפגישה ואת הפרשנות של המתלוננת, ליחס שניתן לה במהלך הפגישה.

15. לסיכום

הננו מזכים את הנקבלת משני האישומים המיוחסים לה בכתב הקובלנה המתוקן:

אישום הראשון: חריגה מנורמות מקצועיות, בכך שלא היו לה הכלים, המיומנויות והכישורים הנדרשים להתערבות טיפולית במקרה של המתלוננת, ובכלל זה להדרכת המטפל בעניינה הספציפי של המתלוננת.

אישום שני: עברה עבירה אתית של יחסים כפולים עת ערכה את הפגישה עם המטפל – המודרך שלה ועם המתלוננת – המטופלת שלו, יחדיו, כשלכל אחד מהצדדים לפגישה אינטרסים שונים.

16. פרסום:

הננו מורים על פרסום ההחלטה, על פי סעיף 46 לחוק הפסיכולוגים. ככל שהנקבלת מבקשת כי שמה לא יפורסם, תפנה הסתייגותה בתוך 7 ימים ממועד החלטה זו לעיון הוועדה והחלטתה.

ניתנה היום 14/10/2025

עו"ד לינדה שפיר, דר' יהונתן דבש, גב' ולריה מטיחס
 נציגת שר המשפטים נציג מועצת הפסיכולוגים פסיכולוגית בשירות
 המדינה